

Goedendag,

Dank dat ik gebruik kan maken van het inspreekrecht.

Eerst kennismaken. Ik ben Bas Merkelbach, 70 jaar, 47 jaar getrouwd met Rotterdamse Agnes, 4 kinderen, 7 kleinkinderen. In 1958 als vluchteling naar Nederland gekomen vanuit Indonesië, woonachtig in Rotterdam vanaf 1960. 66 jaar Rotterdammer, 41 jaar in de Beverwaard.

Mijn onderwerp is 'verkamering'. Ik ben het daar niet mee eens, het doet geen goed aan de rechtgeaarde Rotterdammer. Mijn kijk vanuit de praktijk hierop, is dat verkamering ongebreideld plaatsvindt, zonder dat de gemeente hier goed zicht op heeft. Ik zie in de Beverwaard veel, en ik bedoel echt veel, illegale verkamering doorgevoerd. Door het beperkte zicht hierop, meldingen hierover worden niet ter harte genomen, vindt daarbovenop ook nog eens legale verkamering plaats. Al met al heeft de dergelijke huisverdeling gevolgen voor de ras-Rotterdammer. Bijvoorbeeld mijn jongste zoon (van 35, laagverdiener, single) komt niet aan een eigen woning. Geen urgentie. Hij woont in een woning op basis van de leegstandswet. Geen pretje, maar beter dan thuis.

Het doet mij geen genoegen dit met u te delen. Het lijkt er op of dat ik een sneer wil neerleggen. En misschien is dat ook wel zo. Ik vertel u dit vanuit mijn hart. Vanuit bezorgdheid. Ik vraag u om meer zicht vanuit de praktijk. Kom bij mij thuis langs, en ik toon u de situatie. Een situatie die met klem vraagt om meeleven met de bewoners van de Beverwaard.

Ik sluit af met het volgende:

Kritische burgers signaleren reeds jaren: overheden die een besluit al hebben genomen voordat de officiële procedures zijn doorlopen, en die vervolgens alle tegenstand wegmanagen in plaats van serieus nemen. Inspraak als theater, besluitvorming als voldongen feit. De bij Rotterdamse regelgeving ondergebrachte verkamering, legt een diepere maatschappelijke spanning bloot. Mensen met geld en connecties vestigen zich, kopen huizen op, en zetten vervolgens hun invloed in om de 'gewone burger' weg te werken. De burger betaalt de prijs voor andermans levensstijlkeuze. En de politiek? Die faciliteert het, met mooie woorden over arbeidstekorten oplossen en/of cultuur innovatie door internationale studenten binnen te halen als dekmantel. Ondertussen blijft voor mij de vraag hangen: is dit nog eerlijk bestuur, of is het openlijk misbruik van politieke macht?

Dankuwel voor uw aandacht.